

L. H. ANDERSONS · 1895

Dzīvības magnētisms

MAGIJA UN MAGNĒTISMS · 4. BURTNĪCA

Spēka izcelsme, dzīvības spēks un iedvesma

XII–XIV NODAĻA

BLUSABOOKS

Dzīvības magnētisms

L. H. ANDERSONS · «ANCIENT MAGIC, MAGNETISM AND PSYCHIC FORCES» (ČIKĀGA, 1895) · XII–XIV NODAĻA

Katrai nodaļai — četras daļas

ANDERSONA VĀRDIEM

pilns autora teksts, tulkots no 1895. gada izdevuma

VIENKĀRŠIEM VĀRDIEM

ko autors šajā nodaļā saka

SVEŠVĀRDI

nodaļas jēdzieni un vārdi

KO SAKA MŪSDIENU ZINĀTNE

hipnoze, suģestija un tas, kas vēl nav izskaidrots

Vēsturisks teksts, ne pamācība.

BlusaBooks · MMXXVI

© 2026 SIA "Blusa Entertainment" (reģ. Nr. 40203726725) · BlusaBooks. L. H. Andersona oriģinālteksts (Čikāga, 1895) ir brīvi izmantojams, bet šis latviešu tulkojums, skaidrojumi, ilustrācijas un izdrukājamās lapas ir autordarbs. Tos aizliegts kopēt, pavairot, izplatīt vai publiskot pilnībā vai daļām bez autora rakstiskas atļaujas. Pārkāpējiem iestājas Autortiesību likumā paredzētā atbildība. Izdrukājamās lapas drīkst drukāt tikai personīgai lietošanai. Grāmatā aprakstītie hipnozes un «magnētiskās dziedināšanas» paņēmieni ir vēstures liecība, nevis pamācība, un neaizstāj ārsta palīdzību.

SATURS

<i>Priekšvārds</i>	4
XII Spēka izcelsme	6
XIII Dzīvības magnētiskais spēks	20
XIV Magnētisms — prāta iedvesmas starpnieks	33
<i>Noslēgums</i>	45
<i>Izdrukājamās lapas — divas lapas</i>	46
<i>Svešvārdu vārdnīca</i>	49

PRIEKŠVārds

Šī ir sērijas «Maģija un magnētisms» ceturrtā burtnīca — pilns L. H. Andersona grāmatas *Ancient Magic, Magnetism and Psychic Forces: The Key to Power* («Senā maģija, magnētisms un psihiskie spēki: atslēga uz varu») XII–XIV nodaļas teksts latviešu tulkojumā.

Laikmets. 19. gadsimta beigās Amerikā «magnētisms» bija modes vārds. Tas sākās ar Franca Antona Mesmera (1734–1815) «dzīvnieku magnētismu» — mācību par neredzamu fluīdu, kas plūstot no cilvēka uz cilvēku. Vēlāk no tā izauga hipnotisms, kam vārdu 1843. gadā deva skotu ārsts Džeimss Braids, un spiritisms ar saviem seansiem, klauvējieniem un medijiem. Deviņdesmitajos gados tam pievienojās «Jaunā doma» (*New Thought*) — kustība, kas mācīja, ka domas un griba spēj veidot veselību un likteni. Personīgā magnētisma korespondences kursi tolaik bija ienesīgs bizness: tie solīja iemācīt gribas spēku, ietekmi pār citiem un dziedināšanu ar rokām.

Grāmata un autors. Grāmatu 1895. gadā Čikāgā izdeva «The National Institute» ar adresi Masonic Temple — tolaik vienā no pilsētas augstākajām ēkām. Par pašu autoru, profesoru L. H. Andersonu, zināms maz; grāmatā viņš runā kā skolotājs, kas saviem «audzēkņiem» demonstrē magnētisma spēku. Viņš brīvi lieto citu autoru tekstus un domas, un šajā burtnīcā tas ir īpaši redzams.

Kas ir šajā burtnīcā. XII nodaļa ir filozofisks traktāts par cēloņiem un sekām: autors apgalvo, ka brīvas gribas nav, jo viss dabā ir savstarpēji saistīts un nosacīts. XIII nodaļa, balstoties uz Alberta Šavana darbu par dzīvības spēku (1888), apraksta «dzīvības spēku» kā īstu vielu ar trim krātuvēm cilvēkā — smadzenēs, simpātiskajā nervā un dzimumorgānos. XIV nodaļa ir kosmisks skats uz Dievu kā

«Lielo elektrisko fokusu», uz vētrām dabā un prātā un uz kohēziju, kas visu satur kopā.

Kā lasīt. Katrai nodaļai ir četras daļas. *Andersona vārdiem* — pilns autora teksts bez saīsinājumiem. Tam seko trīs mūsu daļas: *Vienkāršiem vārdiem* — kas nodaļā īsti notiek; *Svešvārdi* — nodaļas jēdzieni, kas apkopoti arī vārdnīcā burtnīcas beigās; *Ko saka mūsdienu zinātne* — kā šīs idejas vērtē šodien. Tie ir 1895. gada uzskati, nevis pamācība: autora apgalvojumi par veselību, dziedināšanu un «magnētisko» ietekmi uz citiem neaizstāj ārstu. Teksta valodu un uzskatus atstājam neskartus; mūsu vērtējums ir tikai mūsu daļās.

Sērijā «Maģija un magnētisms»: 1 · Senā maģija 2 · Hipnoze un spiritisms 3 · Gribas spēks 4 · Dzīvības magnētisms 5 · Magnētisma likumi

XII. NODAĻA

SPĒKA IZCELSME

ANDERSONA VĀRDIEM

Nav seku bez cēloņa — Katrs rezultāts ir cēloņu ķēdes auglis — Katram pēcnācējam jābūt vecākam — Darbībai un pret darbībai jābūt vienādām un pretēji vērstām — Neviens nevar pievilkt, netikdams pievilks — Attālums nemaina pievilksanas daudzumu — Ķermeņos atstātie nospiedumi nekad neizzūd — Gaišredzība ļauj atgriezties pagājušajos laikmetos un uzzināt par izmirušiem dzīvniekiem — Kāpēc kristīgā un garīgā zinātne dažkārt ir vāja — Mūs valda vai mums būtu jāvalda vispārīgiem dabas likumiem — Sabiedrība ir pilnīgi uz nepareiza ceļa — Cilvēka «frenotiptika», kā to aizstāvēja ārsts Dž. Rodss Bjūkanans

Pārdomu spējas mums liek uzdot jautājumu: kas ir griba? No kādām darbībām atkarīga šīs enerģijas attīstība? Ka tai jābūt kādam noteicošam, dzenošam kairinātājam, ir acīmredzami, jo katram jāatzīst, ka nekādas sekas nevar rasties bez pietiekama cēloņa.

Ir ticis atzīmēts, ka visām cilvēka darbībām ir savi priekšteči, bez kuriem, kā rāda pieredze, tās nemaz nebūtu varējušas notikt. Tāpat šķiet, ka katrs notikums vai sekas, kas atklājas maņām, — vai tas attiektos (kā jau teikts) uz dzīvu ķermeņu saimniecību vai uz nedzīvu vielu kārtību, — norisinās caur noteiktu kustību virkni. Kustība vienmēr ir kāda gara-vielas darbības un pret darbības rezultāts, piemēram, dvēseles cilvēkā, dzīvības gara dzīvniekā, dzīvības pirmsākuma augā; to darbību atbalsta siltuma, elektrības, magnētisma u. c. garīgā viela, — un visi šie elementi valda pār nedzīvajiem un materiālajiem ķermeņiem un vada tos, izmantodami tos kā tik daudzus balsta punktus jeb sviras, uz kurām atklāt savas iedzimtās spējas. Dzenošās sekas, kas rodas jeb izriet no šo dažādo un daudzveidīgo elementu darbības, filozofi ir nosaukuši par «spēku» jeb «varu». Taču mēs atklāsim, ka aiz jeb zem šīs tā sauktās varas ir darbība — ierosināta kustība, kas šo spēku attīsta jeb izraisa. Šīm kustībām jārodas jeb jānotiek vai nu no noteiktu svaramu ķermeņu, vai no nesvaramu pirmsākumu darbības. Tāpat izrādīsies, ka

viena kustība vienmēr dzemdē otru jeb tās līdzvērtību. Bez kustīguma neviena lieta vai apstāklis nebūtu varējis rasties. Caur to ir attīstījusies un mūsu spējām kļuvusi redzama katra matērijas un to pavadošo elementu īpašība un spēja.

Tā kā esam radīti ar nepilnīgām maņām — vai varbūt pašreiz tāpēc, ka mums trūkst spējas izglītēt un lietot to pašreizējā ierobežotajā stāvoklī tās spējas, kas mums ir, — mums jāapmierinās, ja atklājam un daļēji izprotam dažus no notikumu un gadījumu tuvākajiem avotiem jeb priekštečiem.

Pirmo jeb agrāko dzenošo ietekmju gaisma, kas sāka rītausmot pār laika haosu, ir pārāk tālu pagātnē, lai to aizsniegtu mūsu ierobežotās spējas.

Varētu arī teikt, ka, ja mēs kaut kādā veidā varētu tuvoties šiem pirmcēloņiem, tie izrādītos pārāk smalki, lai tos aptvertu mūsu šaurie prāti. Tāpēc mums tie jāatstāj, kā to darījuši mūsu priekšgājēji, tur, kur tie varbūt paliks uz visiem laikiem — ielēgti Dabas likumu senākajā sējumā.

Kad sākas kāda atdzīvinoša norise — vai nu tajā, ko sauc par matēriju, vai tās pavadošajos pirmsākumos, — jāatceras, ka iepriekš jābūt pieliktai tikpat lielai piepūlei jeb iztērētam tikpat daudz pūļu, cik bija vajadzīgs attiecīgajām sekām; un arī to, ka, lai apturētu kādu kustību vai darbību un pat sajūtu, būs vajadzīga tikpat liela pretējā īpašība, cik tika iztērēts tās radīšanā; tā ka nesodāmība jeb brīvība valdīt vai pretoties, kamēr tā spēlē savu lomu, nevar pastāvēt, vai tā būtu dzīva vai nedzīva matērija ar tās saistītajiem pirmsākumiem, kas kādai darbībai līdzjūt vai tai pretojas.

Mēs parasti nekad nedomājam un bieži pazaudējam no redzesloka pirmos posmus jeb agrākos un sīkākos seku cēloņus, un visbiežāk ievērojam tikai lielākos un tuvākos notikumu priekštečus, kas, protams, visi rodas no kopā darbojošos spēku sakritības. Tā mēs aizmirstam, ka katrs rezultāts ir dažādu, kaut patiesībā savstarpēji saistītu cēloņu virknes jeb ķēdes auglis. Piemēram, kurināmā ogleklīm jāsavienojas ar gaisa skābekli, pirms rodas siltums; un šis siltums jeb kaloriks jāpievada ūdenim, pirms iegūst tvaiku un tajā ietverto elektrību, kas, iedarbodamās uz dzinēja mehānismu, iedarbina to, lai tas ik stundu veiktu tūkstošiem darbību, kas notiek jeb rodas caur tās starpniecību. Lielus rezultātus bieži panāk daudzu vienību jeb niecīgu gadījumu kopēja darbība, — un darbības

sākumpunkts dažkārt ir ļoti tālu. Tā, kad mīnu aizdedzina ar garu degli, katra takas kripatiņa kļūst par saziņas starpnieku; un, kad pulveris uzsprāgst, katrs sprāgstošās masas graudiņš pieliek savu daļu enerģijas, lai izraisītu tās briesmīgās sekas. Plašu rūgšanu lielā tvertnē jeb misā varētu izraisīt, ar raugu pieskaroties vienam vienīgam iesala šķidruma atomam; šis inficētais punkts iedarbojas uz blakus esošajiem, ietekme izplatās uz nākamo virkni, un tā visa saldās misas masa tiek inficēta. Tā ir daudzu mazu straumju savienība, kas rada plašo un straujo upi. Un tie bija neskaitāmi magnētiski un elektriski spēki, kas beigās izvērtās varenā zemestrīcē.

Mūsdienās nav atrodams neviens cilvēks, kas spētu spriest un kas mēģinātu aizstāvēt mācību par absolūti brīvu gribu, it īpaši, ja viņš apdomā, ka būtu pilnīgi neiespējami sekmīgi likt lietā savu gribas enerģiju pret kādu no dabas likumiem. Visi filozofi zina, ka katrai materiālās pasaules daļai, vai tā būtu savienota ar dzīvības pirmsākumu vai ne, jāpakļaujas to varai. Šeit var jautāt: kā gan tas, kas tiek ietekmēts, var būt kaut kādā ziņā brīvs, kamēr tas pakļauts jebkāda veida valdošai vai dzenošai enerģijai?

Kurš materiālās dabas atoms vai vissīkākā pirmsākuma vai garīgā elementa viļņveida daļiņa visumā nav pakļauta miljoniem un miljoniem ietekmējošu svārstību viļņu, kas nemitīgi uz to iedarbojas gan no tāliem, gan tuviem objektiem; un katram atomam un pulsējošam vilnim savukārt jāizrāda sava samērīgā pretdarbība atpakaļ uz visām citām molekulām un svārstībām, kas to ietekmēja, vai tajās; un tāpat uz masām, ko šie ķermeniskie atomi kopā ar saviem pavadošajiem nesvaramajiem elementiem veido, vai tajās. Patiesībā mūsu maņas atsakās iedomāties objektu vai pirmsākumu tik pilnīgi izolētu, ka tas izvairītos no visām ietekmēm.

Turklāt katrs esamības punkts jeb monāde nes uz sevis nospiedumu jeb sekas no darbībām, kas pagājušos laikmetos veiktas uz tās virsmas un kam arī ir bijusi un visos nākamajos laikos būs sīka ietekme jeb smalks tvēriens pār to. Un visas šīs iegravētās ietekmes varētu norādīt tālu un tuvu saskatošā Dievība.

Iedomāties, ka kāda lieta vai pirmsākums ar tā pavadošajiem stāvokļiem jebkādos apstākļos varētu būt brīvs — jebkurā vārda nozīmē —, būtu tikpat absurdi kā secināt, ka sekas ir pirms cēloņiem.